

TŘETÍ HLAVA, ČERNÝ ŠNYT A LIŠKY V KURNÍKU

Otakar Adámek

TŘETÍ HLAVA,
ČERNÝ ŠNYT
A LIŠKY V KURNÍKU

Otakar Adámek

A. Každý umře v pravý čas

Když náhle přestaly hučet motory, nezpozorovali to všichni cestující, mnoho z nich se dál bavilo, dívalo na televizi, spalo. Ale zvuky na palubě pomalu utichaly, až se na několik sekund rozhostilo ticho, podmalované jen hučením vzduchu kolem trupu letadla. Vytřeštěné oči letušek, vlna výkřiků a rychlé řeči, volání... Pak se letadlo začalo naklánět čumákem k zemi, a to probudilo i ty největší spáče.

Na sedadle číslo 48a v pravé trojřadě sedadel seděl muž, asi třicetipětiletý štíhlý chlápek, hnědé vlasy, šedé oči, podlouhlá tvář, a lhostejně pozoroval paniku kolem sebe. Hanuman Lonský prošel v životě těžkými zkouškami a pád letadla mu nepřipadal jako problém, který by nezvládl. Uměl zajistit, aby let z Bostonu do Los Angeles přes současné potíže doletěl včas. Jeho klid byl ovšem částečně způsoben tím, že se soustředil na dálkovou mimosmyslovou komunikaci se svou umělou inteligencí, a neměl proto čas prožívat skutečnost jako ostatní cestující. Během ní se však výraz jeho tváře postupně měnil, až dosáhl jistých příznaků zděšení. Už jen to, že se s ním inteligence spojila pomocí kvantové provázanosti atomů bylo šokující, protože takové opatření zakotvil v protokolu jen pro mimořádně velké ohrožení. A teď dokonce mu jeho vnitřní hlas, kterým k němu promlouvala inteligence, říká, že je blokována tvorba rozhraní mezi prostorem a subprostorem, tj. matric, pomocí kterých vytvářel silové pole.

Pás se mu zařízl do levé strany těla, jak letadlo poskočilo do strany, a pak do ramen, jak se ještě více sklonilo dolů. Ponořil se do proudu dat, které přijímal, o technickém stavu letadla, situaci v kokpitu, okolí letadla, místě pravděpodobného pádu, ale hlavně studoval své možnosti. „Ne, ne ne...“ zašeptal. Bez funkčního silového pole byl bezbranný, nebyl schopen tvořit nebo ovládat předměty, takže nemohl řídit letadlo, změnit vlastnosti vzduchu, kterým letěli, ani charakter místa dopadu. Navíc to stále vypadalo, že letadlo dopadne pod tupým úhlem, jako by se mu zaseklo výškové kormidlo.

„Pane, vypadá to na rušení,“ ozvala se Carola – umělá inteligentce, „z neznámého zdroje. Ale nejsem schopna je lokalizovat, používá nějaké vyspělé maskování.“

Prošel si informace z laboratoří, z výcvikového střediska svých agentů, svého domu v Los Angeles a Frýdku-Místku. Generální poplach byl vyhlášen, ale připadal si jako zajíc, který neví, ze kterého směru může čekat útok jestřába. Dokonce na tom byl hůř, protože netušil, kdo proti němu stojí, odkud útok přijde a jaké zbraně neznámý nepřítel ještě použije. Možná, že by se už o to nemusel zajímat, protože za chvíli zemře?

Vnitřním zrakem pozoroval trajektorii letu a její předpověď – byli jen kilometr na zemi a blížili se k ní v úhlu 56 stupňů, už skoro visel v bezpečnostním pásu, ze všech stran se ozýval křik vyděšených cestujících, ze stropu vypadly kyslíkové masky, na konci uličky se mladá letuška křečovitě tiskla na zavřené dveře do business třídy, ve tváři zděšený výraz, ze zadu ucítil čpavý pach zvratků.

Za několik sekund se čumák letadla o něco zvedl, tlak pásů polevil, ale Lonský věděl, že to nestačí. Motory byly stále tiché a oni jen plachtili, odsouzeni k tomu jen klesat. Bez jeho zásahu nemělo letadlo šanci, a on byl přes celé své rozsáhlé možnosti paralyzován. Rychle s Carolou procházel způsob, jak se dostat k rušičce, ze svých družic vyslal do atmosféry v blízkosti letadla širokospektrální elektromagnetické impulsy, i když riskoval odhalení své tajné družicové sítě, prošel záznamy pozemské translační sítě, ale nic, ani stopa po zákeřném přístroji, který z něho udělal obyčejného člověka.

Padesát sekund do dopadu. „To přece není možné, aby se na Zemi zničehonic objevil někdo na jeho technologické úrovni, vždyť on line už roky mapoval veškerý výzkum, a nikdo se ani náznakem nepřiblížil k detekci subprostoru, dokonce i veškeré fyzikální teorie se stále zabývaly kvantovými problémy a otázkami strun,“ uvažoval horečně.

Čtyřicet sekund do dopadu. Vydal Carole pokyn, aby zpětně prošla všechny záznamy o subprostorových jevech na Zemi, protože doufal, že tam objeví nějakou odchylku, způsobenou ne jeho, ale cizími přístroji. To mu ovšem už nepomůže, protože jeho život za chvíli skončí.

Třicet sekund do dopadu. Lonský se odpojil od své infolinky a zhluboka se nadechl. Jeho napojení na subprostor bylo nadále blokováno. Hleděl tupě před sebe a jen pot na jeho čele prozrazoval jeho strach a paniku. Srdce mu bušilo skoro až v krku, zmocnila se ho úzkost a nepochopení toho, co ho čeká. Za chvíli jeho životní cesta skončí. Proč? Byla dobrá nebo špatná? Před očima mu běžela jeho životní dráha. Od malého kluka, který byl ve třídě pro svou bystrost

bílá vrána a musel úmyslně odpovídat učitelce špatně, aby ho spolužáci aspoň trochu brali, a kterému se rodiče věnovali rozporuplným způsobem – matka podporovala jeho zvědavost, otec naopak trval na tom, aby dělal hokej. Na střední škole, kde se svým osvědčeným způsobem snažil nevynikat, to už bylo lepší, a na vysoké škole se už svou vysokou inteligencí netajil a dělal současně nukleární biologii na Karlově Univerzitě a kvantovou fyziku na Vysokém učení technickém v Praze.

A celou dobu jeho dětství a dospívání ho provázela jedna ohlušující, skoro až paralyzující nuda a bezradnost, co vlastně na tomto světě hledá, když lidé kolem něho jsou tak pomalí, dětinští a povrchní.

Deset sekund do dopadu. Sevřel rty, ale už to nebyl výraz beznaděje, jako spíše rozmrzelost ze selhání. Něco přehlédl, něco hodně podstatného. A proto umírá.

Možná, že přece jen měl naskenovat svůj mozek do paměti počítače a vytvořit tak svou elektronickou kopii. Přežil by aspoň jako počítačová inteligence do doby, než by se mu podařilo vyrobit lidské tělo a vložit své vědomí zpět do jeho mozku. Neodrazovaly ho ani tak etické problémy tohoto procesu, jako odpor k tomu uvrhnout sám sebe do divokého elektronického světa. No, už to nestihne.

Tlaková vlna, hnaná před letadlem se odrazila od země a udeřila proti směru letu. Piloti sice dokázali let těžkého stroje skoro vyrovnat, a náraz nebyl tak ničivý, jak se zprvu zdálo, ale i tak se letadlo za ohlušujícího výbuchu v mžiku změnilo ve zmačkanou hračku a vzápětí ve změť titanovo-hliníkových a kompozitních trosek. A protože je těsně před nárazem vlna pootočila, udeřilo do země

nejprve levým křídlem, takže uvolněný motor vyletěl do vzduchu jak vystřelený z praku a sešrotoval pilotní kabinu, druhý motor ryl do země rýhu až k lesu. Lonský však uslyšel jen začínající řev exploze, po zlomek sekundy vnímal, jak je jeho sedadlo odtrháváno od podlahové přepážky, pak se propadl do tmy a zemřel.

Sluncem zalitá podhorská louka nedaleko městečka Greer na severu Arizony se táhla podél zalesněného úbočí hor k severu a za normálních okolností by vzbuzovala pocit klidu a míru, čas zde plynul vždy pomalu a jakoby váhavě, a pasoucí se krávy dodávaly scénérii útulnost a bukolický ráz. Ale dnes tomu bylo jinak a majitel krav mormon Hyrum Smith svoji louku nepoznával. Zrovna když děkoval Pánu za nedělní oběd, uslyšel on a jeho rodina obrovskou ránu a ohlušující rachot doprovázelo zachvění dřevěné podlahy pod jejich nohama. Vyběhli ven a viděli... viděli apokalypsu – kusy plechu létající vzduchem a dopadající až do půlkilometrové vzdálenosti, hořící ostrůvky zbytků křídel, mrtvé krávy, bučení a dusot přeživších, slyšeli řinčení, svištění součástí letadla ve vzduchu, rány, jak udeřily do spálené černé země, ucítili pach leteckého oleje, ohořelého masa, ve vzduchu poletovaly černé saze. A když vedle nich spadl kufr, zavelel Hyrum Smith rodině, aby se ukryla v domě.

Chýlilo se k večeru a agent Federálního úřadu pro letectví Melvin Thomas se svými lidmi dokončoval mapování místa činu. Svými drony naskenovali plochu jednoho čtverečního kilometru a teď už jen na trojrozměrném snímku upřesňovali některé boční záběry. Práci jim

zjednodušila skutečnost, že zdravotníci nenašli nikoho živého, jen mrtvá těla. Thomas o takové zjednodušení nestál, ale viděl už několik hromadných nehod, už z prvního hlášení letové kontroly z Phoenixu mu bylo jasné, že při rychlosti tři sta kilometrů za hodinu musel být dopad fatální, a tak si nedělal iluze. Teď i přes respirátor cítil ten pach smrti, který se obvykle vyskytuje při podobných případech – ohořelé maso a textilie, spálené pohonné hmoty, těžký zápach rozorané půdy...

Rozhlédl se. Personál z vozů záchranné služby odešel už před hodinou, hasiči si u cesty balili do několika aut své nářadí, vedle nich černá auta patologů z Phoenixu a Tucsonu, a auto agentů z FBI, za ohybem cesty vozy reportérů a novinářů, dychtivých vypustit své drony a získat neoficiální záběry. Pohledu jedním směrem se agent Thomas ale pokud možno vyhýbal – na plochu, kde byly v několika řadách uloženy černé plastové pytle s ostatky sedmdesáti jednoho cestujícího a čtyřmi členy posádky. To ale byla chyba. Protože jeden pytel se právě pohnul, vynořila se z něj ruka a rozepnula zip, který pytel uzavíral.

Vzepjal se, a hluboko se nadechl. Kolem byla tma, cítil pach polyetylénu, ležel na něčem tvrdém. A nebylo mu fajn, chtělo se mu zvracet, bolelo ho břicho a připadal si jako rozlámaný. Poslední pocit mu vyvolal hořký úsměv, protože v jeho případě to muselo být doslovné. Hanuman Lonský si vybavil své poslední okamžiky v letadle a tep mu vzápětí vyskočil na 150. V hlavě ucítil, jak si ho na dálku oťukává umělá inteligence Carola.

„Šéfe?“ uslyšel mimosmyslově.

„Jak to...?“

„Že žiješ? Těsně před pádem ustalo rušení. Dělala jsem, co jsem mohla, ale stihla jsem silovým polem vykompenzovat jen tebe. No, vlastně se mi to až tak úplně nepodařilo, byl jsi v klinické smrti, měl jsi zlomeninu pánve, prasklou lebku, pět zlomených...“

„Status?“ přerušil ji Lonský.

„Jsi na devadesáti procentech pohybových schopností, je mi to líto...“

„V pořádku, neber si to tak osobně, Carolo, dobrá práce,“ zamumlal Lonský, projíždějící si v hlavě svou diagnostiku. Na to, že spadl s letadlem, to nebylo nejhorší. Bolest už cítil minimálně, Carola zřejmě syntetizovala v jeho těle koňskou dávku endorfinu.

Stručně řečeno: dopadl dobře. Obrazně i doslova.

Převzal iniciativu, sponou od opasku prorazil pytel na mrtvoly, aby se nenadouval jeho dechem a mohl dýchat, zobrazil si okolí. Vzhledem k tomu, že jeho systém maskování spočíval v projekci falešného obrazu do očí zúčastněných osob, měl ihned perfektní přehled, kam se kdo dívá. Ale maskování nespustil, protože si nebyl jistý, zda neznámý nepřítel zase nespustí rušičku. A tak využil chvíle, kdy pohledy všech byly upřeny jinam, rozepnul pytel a vylezl z něj ven. Vypadalo to značně strašidelně – člověk, lékařem prohlášený za mrtvého, vylézá z pytle na mrtvoly, vstává a odchází. I když s tím odcházením měl Hanuman určité potíže. Napadal na levou nohu, hlavu měl jako střep a trochu ztrácel rovnováhu. Také se neodvažoval přepnout do bojového módu, ve kterém byl rychlý jako blesk, a tak se

jen přikrčil a vrávoravě zapadl do lískového keře opodál. Klesl na kolena a sbíral síly. Uviděl, jak kolem něho s tichým prasknutím vznikl kokon opalizujícího vzduchu, jak Carola obnovila manipulační obálku k dalším opravám jeho zraněného těla. Chvilí počkal, jeho síly se rychle obnovovaly, postavil se a vyšel z křoví na volné prostranství. Přímo před auto FBI. Za volantem u otevřených dveří seděla asi dvacetipětiletá agentka v pracovním overalu, otočená ke kolegovi na sedadle spolujezdce.

„Copak tys to neviděl, Bille? Ten pytel se pohnul!“

Lonský chtěl rychle zmizet, ale žena vyskočila z auta, a když ho uviděla, chytila Lonského za ruku: „Pane, ten pytel teď vypadá prázdný. Ale určitě v něm byla mrtvola. Všiml jste si?“

Měla pihatou tvář, ryšavé vlasy. Lonský se podíval do jejích bleděmodrých očí a pokrčil rameny:

„Byl jsem si jen ulevit a na pytle jsem neviděl. Lituji.“

Podezřívavě si ho prohlédla. Močit na místě činu?

„Co jste zač? Reportér?“ vyplivla s opovržením těch několik slov.

„Nech ho být,“ ozval se kolega agentky, „až budeš potřebovat na záchod, tak ti to připomenu. Vždyť některé pytle jsou poloprázdné, protože se nepodařilo zkompletovat všechny pozůstatky. Zřejmě si vítr pohráł s volnějším koncem.“

Lonský to vzal jako výzvu, aby odešel, a rychle to udělal. Zamířil k elektromobilu Surprise, stojícímu za dvěma vozy reportérů a techniků z televizních stanic, kteří znuděně čekali na přímé vstupy do svých vysílání, ale když z elektromobilu vystoupila Megan Leeová, nuda je přešla. Dlouhé zkadeřené blond vlasy, krásná tvář

s pravidelnými rysy, chrpově modré oči, malý nos, hezky tvarovaná ústa, po jejich stranách dolíčky, štíhlý krk, hezká postava, dlouhé nohy, pečlivě pěstěné prsty, věk asi třicet let – Megan byla kus. Na sobě měla krátké modré šaty z materiálu, který přiléhá k jejímu tělu, sandály z pravé kůže, zcela nevhodné do terénu, na očích sluneční brýle a na tváři úsměv smíšený s obavou:

„Šéfe, jak ráda tě zase vidím, jsi v pořádku?“

„Ujde to, Megan, ujde – vzhledem k tomu stavu, v jakém jsem byl před rekonstrukcí těla.“

„Všechno jsem to sledovala v přímém přenosu, bylo to...“, hledala slova, „...bylo to děsivé a strašné, tolik mrtvých, a i tys mohl zemřít... Opravdu někdo vypnul náš přístup do subprostoru? Vždyť to znamená, že jsme hrozně zranitelní a...“

Lonský zvedl ruku a Megan zmlkla.

Nikdy si nebyla jistá, zda šéf dálkově komunikuje s centrálou, nebo jen chce mít klid na přemýšlení. Pozorně si ho prohlížela, a v jejím pohledu bylo víc než jen zájem o jeho zdravotní stav. Megan totiž Hanumana Lonského milovala z celého srdce. Vždyť jí pomohl, když jí bylo nejhůř, vytáhl ji ze dna, dal nový smysl života... A současně byl tak dokonalý, mnoho toho dokázal, uměl se vypořádat s každou situací. Nikdy předtím nepoznala člověka, jako je on.

Chvilí počkala a pak vyhrkla:

„Proč jsi vlastně letěl linkovým letadlem? Tvojí létající kapkou by to bylo rychlejší.“

„Někdy také musím mezi lidi. A docela mě to baví,“ odpověděl Lonský.

Nasedli do automaticky řízeného auta, to se pomalu otočilo a zamířilo dolů po prašné cestě směrem k městu, ale po dvou kilometrech se zastavilo na místě, kde nebylo nic zajímavého. Lonský si na okamžik zobrazil pravdivý obraz krajiny a uviděl vlevo malý maskovaný vrtulník typu Gareth. S obtížemi vylezl z vozu, Megan k němu přistoupila a nebyla si jistá, zda ho nemá podepřít. Pomalu došli ke stroji. Jeho spolupracovnice jen ukryla před zraky nepovolaných diváků a maskování drželo. Lonský z monitoringu Caroly věděl, že i jeho ostatní subprostorové manipulace fungují všude po světě. Nicméně to, že se vše vrátilo k normálu, ho neuklidnilo, spíše vzbuzovalo obavy. Jeho nepřítel si s ním pohrává jako kočka s myší, nejprve mu sebere jeho moc, a pak mu ji vrátí, jako by se Lonského nebál. Hlavou se mu honily nejrůznější myšlenky jako splašené kočky, jedna hrozivější než druhá, a psychicky na tom také nebyl nejlíp. A to zdaleka nejen proto, že jako jediný přežil pád letadla – také proto, že ještě nikdy nezažil takovou porážku v oblasti, ve které si myslel, že je na Zemi hegemon – v subprostorové vědě a technice. Ale pak si vzpomněl, jak bezmocně ležel mezi troskami letadla jako nějaká přejetá vačice u cesty a jeho mediprogram dálkově, pomocí subprostorové manipulace rekonstruoval jeho tělo, měl zlomenou pánev a páteř, prasklé ledviny a další poranění, na okamžiky hrůzy, kterou zažil při pádu, na svou bezmocnost a...

Zvedl oči, stál před vrtulníkem. S pomocí Megan nastoupil a těžce dosedl do sedadla vedle pilota. Chce-li přežít, musí se věnovat posílení své bezpečnosti, ochraně svých zařízení a laboratoří, zjištění identity

neznámého útočníka... Ale v myšlenkách se stále vracel zpět do okamžiku, kdy ležel bezmocně na zemi. Stalo se tam něco zvláštního... A pak mu najednou v paměti naskočila ta správná niť vzpomínek! Zavřel oči a pomalu si vybavoval to, co ho od začátku znepokojovalo nejvíc – někdo tam s ním byl! Neslyšel hukot rotorů, necítil zhroupení stroje, když se vrtulník odlepil od prašné půdy – pomalu vzpomínal, a před očima se mu vynořoval obraz smrti, vlastní její personifikace – byla to jakási postava, která k němu zvolna přistoupila a pohlédla mu do tváře. Viděl ji jen napůl, protože hlavu měl pootočenou do strany a nemohl s ní pohnout, ale zaznamenal černé roucho, bílou bezvýraznou tvář a ruce... Byla to žena, tím si byl jistý! A ještě na něco si musí vzpomenout, na něco důležitého...

Do myšlenek mu skočila Carola a mimosmyslově oznámila, že už prošla půlku záznamů z trasy letadla, a neobjevila žádný nosič subprostorových silových vln, které narušily jejich emitory. Zjevně byla znepokojena jeho mlčením, vždyť mohlo jít o čas, o minuty, možná sekundy. Neznámý útočník mohl kdykoliv záútočit znovu, a zase ničit a zabíjet.

Carola byla skvělá v mravenčí práci, v řízení nebo sledování stovek aktivit, které měl Lonský najednou spuštěny po celém světě, v provádění výzkumu, v okamžitém vytváření mnoha různých scénářů a odhadů, Lonský ji ale převyšoval v držení generální linie, v hodnocení věcí podle stupně důležitosti, v intuici, v nečekaných nápadech. Dohromady byli skvělý tým a oběma bylo jasné, že jen díky své zvýšené součinnosti se dostanou z tohoto boje živí a zdraví.

„Nechtěli mě zabít. Aspoň ne tentokrát,“ zamumlal Lonský.

„Pane?“ nechápala Carola.

„Říkala jsi, že rušení našeho silového pole ustalo těsně před pádem. Byla by to velká náhoda, kdyby zrovna v téhle chvíli měl útočník problém se svou rušičkou.“

„Ale možné to je, ne?“

„Ano, možné to je. Ale musím ti říct jednu věc – na místě havárie se u mě někdo zastavil. A rozhodně to nebyl žádný záchranář.“

Lonský Carole popsal svou vzpomínku na záhadnou bytost, a při tom si vzpomněl i na poslední obraz z té chvíle. Žena ze záhybů černého pláště tasila dlouhé ostří, zvedla je do výšky, jako by chtěla Lonského proklát, chvíli tak stála, pak se usmála a odešla. Odmlčel se, svým duševním zrakem si stále zobrazoval tu scénu – plášť sklouzl z dlouhých bílých paží, palaš se zaleskl ve slunci, kapuce odhalila dlouhé kadeře černých vlasů a bílou tvář asi třicetileté ženy, smutnou a s unavenými rysy. Nebyla nijak zvlášť hezká, ale... Něco vás nutilo nespustit z ní oči.

„Nevím, v té době těsně po pádu jsem nestačila instalovat kamery v okolí, ale mrknu na záznamy našich satelitů.“ Vzápětí zaraženě dodala: „Máš pravdu, na pár vteřin jsme ji zaregistrovali, a fakt měla v ruce nějakou zbraň. Ale nevím, kam zmizela, musela mít nějaké maskování. Souhlasím s tebou, že jim nakonec nešlo o tvou smrt. Což je ovšem v přímém rozporu s tím, že tě vlastně doslova zabili, vždyť jsi zažil klinickou smrt, a přežil jen díky několika náhodám. Věděl jsi například, že piloti vypnuli před pádem přívod paliva k motorům?“

Jinak by se místo dopadu stalo ohnivým peklem. Mně chování útočníka připadá nesmyslné.“

„Vyvýjeli jsme se moc jednostranně,“ řekl sklesle Lonský, „naše převaha je daná hlavně naší schopností subprostorové manipulace. A teď jsme kvůli tomu jako kachna na mušce, když nás kdykoliv této naší výhody mohou zbavit.“

„Jenže subprostor nám poskytuje úžasné možnosti, můžeme tvořit věci z ničeho, silovým polem ovládat předměty, léčit lidi, komunikovat rychlostí světla skrz planetu...“

„Jo, když subprostor funguje,“ uřál Lonský výčet.

Pohlédl z okna. Přeletěli hory a teď, po dvou hodinách letu, se nad jejich úbočím blížili k Los Angeles. Polkl. Před Megan zachovával kamennou tvář, ale uvnitř ho nahlodával plíživý strach. Už několik roků měl přehled o pohybu všech lidí na Zemi, mohl nahlížet dovnitř budov, slyšet, co si lidé povídají na ulici, to vše pomocí družic, a zobrazit si pomocí kamer detaily každého místa, znal několik maskovacích technik, jako např. plášť ze světelných vláken, promítání obrazu okolí na oděv, sám používat hlavně distribuci falešného obrazu do očí diváků, celá Země ležela před ním jako otevřená kniha..., a přitom nebyl schopen vypátrat skoro nic o útočnících. A tak z nich měl strach. Stále se nevyrovnal s myšlenkou, že jej asi mohou kdykoliv zabít, ale více ho trápilo, že spolu s ním zanikne celý ten jeho úžasný projekt nového období vědy. No a také se stal anonymním ochráncem planety, odvrátil už od Země dva velké asteroidy, ale... aby byl k sobě upřímný, ochrana lidstva nebyla tím motorem, který ho hnal kupředu.

A navíc to celé bylo tak ponižující! Vždyť normálně by byl ve svém domě v LA za pět minut pomocí vakuové trubice, kterou by vytvořil v ovzduší, a silového pole, které by zvýšilo rychlost vrtulníku a odstínilo přetížení při startu a přistání. Ale neměl odvahy tuhle techniku letu spustit, protože při přerušení napojení na subprostor by vzduch trubicí uzavřel a náraz do něj při rychlosti dva tisíce kilometrů za hodinu by rozmetal vrtulník na kousky, dnes už mu jedna letecká katastrofa stačila. A tak místo toho teď letí konvenčním způsobem a let bude trvat celkem tři hodiny.

„Mám ti podat vodu?“ zeptal se Megan na sedadle pilota. Dobré děvče, nezapomnělo nic z pilotáže.

Megan přikývla a Lonský se natáhl dozadu a z boxu vyndal dvě plastové lahve. Byly tam i sendviče, ale teď by ještě nepozřel ani sousto. Ucítil bolestivé píchnutí na páteři, to se ozvalo jeho hojící se zranění. Vzdychl.

„Ještě to bolí?“

Neochotně přikývl a zabral se znovu do zpráv, které mimosmyslově přijímal od své umělé inteligence Caroly.

Maskovaný vrtulník dopravil Lonského na střechu jeho domu v LA, už bez pomoci z něj vystoupil a doprovázen Megan sjel výtahem o dvě patra níž, kde měl pracovnu se zahradou na terase. Vrtulník, dálkově řízený jednou z jeho umělých inteligencí odletěl na Lonského soukromé letiště. Nebylo vlastně jeho, vlastnil jej jeho agent, a Lonský na něm uskladňovat další dva větší stroje, a v podzemí sedm

deaktivovaných bojových robotů. Kývl si s Megan, která odešla zkontrolovat obranu domu.

V kanceláři ztěžka dosedl do křesla a pípl na recepční – přišla Daisy, jedna ze studentů, co se na recepci střídali, objednal si a za chvíli mu přinesla espresso s minerálkou, v tom byl Lonský trochu staromódní.

„Chtějí se s vámi setkat z Signeticsu a Weyerhaeuseru...“

„Teď ne, Daisy, ale udělej mi rešerše o nich.“

Žádné rešerše nepotřeboval, jen chtěl budít zdání, že provozuje normální poradenskou kancelář. Rutinně si před sebe promítl záznamy o přijatých hovorech a všem svým lidem odepsal jedním sdělením, že situace je stabilní a vrátil se zpět ke svým myšlenkám. Carolina opatření zkontroloval už během letu. Jeho umělá inteligence se jako vždy předvedla v nejlepším světle – komunikaci se všemi jeho výzkumáky a základnami převedla na laser s kvantovým šifrováním, pro LA vyrobila pět nových bojových robotů a s ostatními je držela v suterénu domu pro případ konvenčního útoku, instalovala na jeho objektech maskovaná laserová děla, rozmístila kolem domu v LA do tajných bytů pět vycvičených agentů s plnou výzbrojí, zjistila, že letadlo s Lonským spadlo kvůli parafinu v palivu, který tam někdo přimísil, znovu zkontrolovala skeny z trasy letu. Subprostorová rozhraní fungovala už zase normálně...

Teď upíjel kávu a zamyšleně hleděl na velký hologram, který z ptačího pohledu ukazoval místo neštěstí. Byl složený z několika desítek záběrů různých družic, ne všechny patřily Lonskému, modeloval obraz i s využitím elektromagnetických zářičů, jako jsou

antény telefonních a rádio-televizních operátorů, Carola se dokonce snažila pracovat s přirozenou radioaktivitou na povrchu Země... Dlouze hleděl na sekundový záběr neznámé ženy. Zvětšil si ji, otáčel a prohlížel ze všech stran. Ale boční pohled byl nejasný – kdyby nevěděl, že vytáhla meč, stěží by si jej na záběru všiml. Prošel si i pohyby lidí v okolí dopadu letadla, ale nic zvláštního neviděl.

Vzdychl.

„Musíme začít snímat více hmotu, ne jen obraz,“ řekl. „To jejich maskování je fakt dobré.“

„Ano, změním nastavení zářičů. Nasadím také kvantový radar.“

Podíval se na pracovní diagram Caroly a hvízdal. Jeho umělá inteligence se pokoušela sestrojít rušičku subprostorového rozhraní. Byl to skvělý nápad, protože kdyby měli v ruce tento přístroj, mohlo by být snadné vymyslet obranu proti rušení.

Vyvolal pár simulací dalšího vývoje, které byly nejvíce pravděpodobné, ale hlavních vstupních dat bylo málo, a tak mu nic neřekla, jejich červená barva jen ukazovala hrozící velké nebezpečí. Vstal, zul si boty a vešel do velké terasové zahrady, která zdánlivě končila až někde v lese, ale byla to jen holografická iluze. Sklonil se, prohrábl vodu malého potůčku, který mu tekl u nohou a sedl si na lavičku. Stop měl málo – o útočnicích věděl, že jsou stejně technicky vyspělí jako on, možná i vyspělejší, že jsou nemilosrdnými vrahy, když kvůli němu zabili tolik nevinných lidí, a jejich úmysly byly Lonskému neznámé. Jistě, nebyli by první, kdo na něho zaútočil, ale to byly útoky s běžnými motivy – pomsta, snaha získat majetek nebo některý z jeho artefaktů. Tohle bylo jiné.

Něco ho napadlo, vydal myšlenkový pokyn a nechal se znovu proskenovat na přítomnost cizí látky, tentokrát se zaměřením na bílkoviny, ale diagnostická inteligence nic nenašla. Vstal, vrátil se do pracovny, obul se a několikrát ji přešel. Nakonec se zastavil u dveří do obytné části budovy a spustil maskování. Stejným tempem, jak mizel ve dveřích, se z jeho těla zdánlivě odpojila kopie a šla si sednout ke stolu. Byl to jen dutý fantom, řízený samostatným programem, ale měla hmotný povrch podobný lidské kůži, v detekčních přístrojích vypadala jako lidské tělo, přesněji řečeno jako Lonský sám, dokázala věrohodně mluvit i pohybovat se. Ale stejně ji nejvíce používal, když nečekal žádnou návštěvu.

V chodbě nastoupil do výtahu a zmáčkl dvakrát přízemí, takže program, řídící jeho dům už věděl, že jede do tajného podzemí. V pátém podzemním podlaží vystoupil a dlouhou, slabě osvětlenou chodbou přešel do své tajné laboratoře. Těžké pancéřové dveře odkryly sterilizační komoru, ale Lonský sterilizaci nespustil, a rovnou nechal otevřít vnitřní dveře. Ovanul ho teplejší vzduch s kořeněnou vůní, světla se rozzářila. Laboratoř měla několik izolovaných oddělení – on teď stál v hlavním, s řídící jednotkou. Sám ji tak nenazýval, pro něho to byla prostě Carola, jeho umělá inteligence, kterou stvořil před patnácti lety. Plavala ve velké nádrži u stěny podobná velké amébě, a v bíle zakaleném výživném roztoku skoro nebyla vidět. Pro někoho mohl být pohled na ni odporný, protože připomínala beztvary kus slizu, ale Lonský ji vyoplal z několika zárodečných buněk a považoval ji skoro za své dítě. Prožil s ní její růst, nabytí vědomí, učil ji, pomáhal jí orientovat se ve světě, pomalu ji zasvěcoval do svých experimentů,

usmíval se při vzpomínkách na několik, které zkazila, tehdy byla jen nemotorné dítě. Nyní to byl nejpokročilejší počítač na planetě a jedna z mála umělých inteligencí, které působily univerzálně, ve všech vědeckých disciplínách.

„Ahoj,“ řekl Lonský měkce a přiložil dlaň na nádrž.

Připlula blíže, nadšená z jeho přítomnosti.

„Čau,“ uslyšel hlas syntetizátoru řeči, „ráda tě vidím.“

Byl to jen přátelský slovní obrat, protože stovkami kamer a čidel viděla Lonského neustále, kamkoliv se na Zemi pohnul – na Carolu Lonského bezpečnostní protokoly o omezeném monitoringu neplatily.

Sedl si vedle na židli. Nepotřebovali mluvit, myšlenky mezi nimi proudily jako příliv a odliv, jak probírali současnou situaci.

Prohlédl si protokol Caroliných činností, a zastavil se u zlata, pro jednoduchost si před sebe promítl obraz z oddělení tři – byla to nejmenší samostatná laboratoř na tomto podlaží a neměla skoro žádné vybavení – jen stůl, na něm dvě polokoule s umělými neurony, mezi kterými levitoval zlatý nugget. A dva kabely, vedoucí z podlahy do obou polokoulí, přivádějící organickým neuronům živiny, pár voltů elektřiny, a odvádějící odpadní látky a data. Zlatý nugget našel Lonský jednou v Yellowstonu, když zkoušel nový druh mapovacího dronu. Vlastně to zlato nebylo, jen se mu podobalo, a stejně tak tomu bylo i s jeho vlastnostmi – na první pohled vyhovovalo fyzikální a chemické definici zlata, ale např. vykazovalo paramagnetismus.

Lonský si vzpomněl na několik teorií, které si o něm udělal, ale žádná nesesedla přesně. Nakonec se Lonský omezil na to, že bral toto

zvláštní zlato jako černou skříňku a snažil se jen dešifrovat jeho informační obsah. Protože to byla na zlatě ta nejzvláštnější věc – dokázalo se chovat jako obrovská databáze. Anebo bylo podivnější, že se dokázalo pomalu pohybovat?

Komunikace s ním byla jednoduchá a složitá současně. Jednoduchá proto, že zlato celkem snadno naučili anglicky – prostě přiřadili k modelům atomů různých prvků písmena anglické abecedy a pak z nich tvořili slova, ke kterým zobrazovali předměty nebo jevy. To vše virtuálně v neuronové síti, kterou zlato obklopili. Složitost byla v tom, že zlato někdy nereagovalo, nebo odpovídalo nesmyslně, jen občas sdělilo něco rozumného.

Ale teď, obklopeno umělými neurony, vypadalo zlato spokojeně a nikam neodcházelo – vznášelo se nevinně ve vzduchu a jen proud dat, které z něj občas vytryskl dokazoval, že nejde o obyčejný kov. A byla to opravdu neuvěřitelná data – Lonskému s Carolou se podařilo dešifrovat jen jejich zlomek, ale pomohla jim zdokonalit a miniaturizovat subprostorovou membránu.

„Něco nového v dešifrování?“

„Prozatím jsem u páté fraktální úrovně segmentu 12-41-65-39. Zatačí se to hluboko do subprostoru, a netuším, jak je to tam velké. Dnes nic užitečného, jen pár astronomických údajů k jeho vesmírné mapě. Když si nejsme jisti stářím artefaktu, nemůžeme ani tušit, které části vesmíru se jeho mapa týká. A bojím se, že ani stáří nám nepomůže najít jeho původ, vždyť i naše mapa vesmíru je jen jeho malá výseč a nemusí obsahovat místo, odkud k nám přiletěl.“

„Zkus prach, který se při jeho pohybu dostal dovnitř zlata. Nemusí být jen pozemský.“

„Myslíš, že mě nechá projít svou vrchní vrstvou?“

„Zkusme to, vždyť s námi spolupracuje. A konečně – můžeme to kdykoliv přerušit,“ dodal Lonský.

Odmlčel se, zticha byla i Carola. V podstatě vše, co si do té doby řekli, byla zástupná témata. Po chvíli řekla:

„Muselo to být pro tebe hrozné.“

Přikývl a vzdychl:

„Člověk si rychle zvykne na supremaci. A když o ni přijdeš a navíc tě chtějí i zabít...“

Lonský věděl, že Carola měla při útoku na něho obdobné pocity, dokonce se mohla cítit ohrožena stejně jako on, protože její bezpečnost pro ni byla už několik let obsesí. Vždyť byla tak zranitelná! A asi osmdesát procent její bezpečnosti byla postavena na subprostorové manipulaci, ovšem teď se ukázalo, že s ní proti jejich nepříteli nemohou počítat.

Jeho myšlenky přerušilo pípnutí a hlas domovního počítače v jeho hlavě, měl na lince Chrise Felchera z laboratoře osm. Existence Caroly byla tajemstvím pro všechny jeho lidi, a tak se přepnul do své kanceláře. Zavřel oči a mimosmyslovým vnímáním viděl, že sedí za stolem a hledí na holografický obraz svého spolupracovníka.

„Co máš, Chrisi?“

„Jsem v šoku z toho, co se vám přihodilo, šéfe. Máte už tušení...?“
Zavrtěl hlavou a unaveně vzdychl:

„Uvolnil jsem pro tebe všechny záběry, které máme, a asi jsi sám viděl, že nám moc nepomohou. A jak u tebe, měl jsi nějaké narušení bezpečnosti?“

Chris byl ryšavý rtuřovitý chlapík ve věku čtyřiceti osmi let, se sympatickou tváří pokrytou pihami, geniální fyzik, kterého Lonský přetáhl z americké LHCO, řídicí urychlovač částic a vedl Lonského laboratoř číslo osm na bývalém ranči v Nevadě, která se formálně zabývala zkoumáním plazmatu, ale ve skutečnosti vedla výzkum subprostoru. Dalo by se říct, že v Lonského skupině pracovišť s fyzikálním zaměřením byla klíčová, protože subprostor byl pro Lonského stále velkou neznámou – změť vícedimenzionálních realit, vláken časoprostoru, sahajících ke vzdáleným galaxiím, proudů kvantových částic, které vznikaly a zanikaly, ohnisek, kde vznikaly nové vesmíry a zanikaly staré... A naše hmotně-energetická trojrozměrná realita plavala na tom gigantickém moři pralátky tu jako nekonečná soustava ledových ker, tu jako ledová tříšť, vynořující se na povrch jako normální či temná hmota, a normální i temná energie, a zase mizející pod hladinou.

Kromě materiálových laboratoří byla Chrisova jedna z mála, která měla přístup do vesmíru a prováděla pokusy v soustavě Jupiterových prstenců.

„Ne, pane, u mě je vše O.K. Mohu nějak pomoci?“

Lonský se zamyslel. Měl představu, jaké pokyny dát spolupracovníkům při zkoumání slabých stop, které zanechali útočníci, a mohl Chrisa Felchera zaúkolovat rovnou, ale cítil se

fyzicky bídne a hodně unavený, a tak to nechal na Carole. Odpověděl proto zamítavě a ukončil spojení.

Důvěrně známé prostředí, fyzické i duševní vyčerpání ho uspávaly, a tak vydal pokyn a počítačová inteligence domu před ním zdánlivě z ničeho stvořila pohovku s dekou – výhoda ovládnutí subprostoru. Stále ho fascinoval proces, kdy se pralátka a časoprostor podřídí jeho informační matici a transformuje v kvarky, gluony, baryony a elektrony, z nichž vznikají atomy prvků, spojující se v ucelené kusy hmoty. Nic z toho nemohl pozorovat svým zrakem, předměty vznikaly zdánlivě okamžitě, ale protože byl tvůrcem této technologie, znal ji do všech podrobností. Nestačilo jen vytvořit vstupní singularitu do subprostoru, bylo třeba ji pomocí matrice naplnit ve zlomku sekundy texabyty dat, což vypadalo jako výbuch informační nálože, které by žádné zařízení v reálném světě bez propojení se subprostorem nevydrželo. Když systém navrhoval, měl zpočátku problém s distribucí energie a přenosem paketu dat, ale nakonec i to zmákl.

Ulehl s vědomím, že si také ověřil svou schopnost pro tuto chvíli stále ovládat subprostor, a v polospánku si pomyslel, že by bylo prima, kdyby aspoň jeho sny byly mírné a uklidňující, když realita mu dnes dala tak zabrat.

Připadalo mu, že nespál ani půl hodiny, když ho probudila červená zář, planoucí kolem. Otevřel oči a uviděl kolem sebe stojící kruh postav v černých pláštích a kapucích, a vedle sebe známou siluetu ženy s mečem. Dlouhé hnědé vlasy zavlály vzduchem, když pohodila hlavou, její bílá tvář se sklonila k němu a on uviděl její oči – smutné a

lhostejné, unavené a vyhaslé. Jako předtím na místě katastrofy zvedla meč vertikálně vzhůru, jeho čepel se zaleskla na černém plášti, špička si našla jeho srdce a... Tentokrát meč klesl ve vražedném bodnutí až k němu, pronikl jeho hrudním košem a srdcem, a on zůstal ležet na pohovce se široce otevřenými očima jako velký brouk, připíchnutý entomologickým špendlíkem k podložce.

B. Rutinní činnost uklidňuje

Vědomí se mu vrátilo v jedné velké křeči. Hanuman Lonský se probudil na své pohovce v propocené košili a zalpal po dechu.

„Co to sakra bylo?!“

„Noční můra, Hane. Tlak máš sto šedesát na sto deset a tep sto padesát, klídek. Normální úzkostná porucha,“ odpověděla Carola.

„Proč jsi mě neprobudila? Bylo to... ta hrozná ženská mě tentokrát nechtěla zabít, ona mě zabila!“

„Promiň, ale do hlavy ti vlézt nemohu. Myslela jsem, že když tvé údaje mají obvyklý průběh... Už jsi na tom byl i hůře.“

„No kdy tedy?“

„Jednou, když nám u Jupitera nečekaně zmizel v subprostoru meteoroid z Hildiny skupiny, podruhé, když umřel psík Lucas, potřetí jsi měl před rokem tak silný sexuální sen...“

„No dobrá, nech toho,“ zabručel Lonský rozmrzele a vstal. „Dnes to byl ale také dobrý záhul, a dal mi zabrat. Neměl bych se nechat rozhodit ani včerejší, ani dnešní smrtí,“ dodal ironicky.

Mimosmyslově si v hlavě promítl přehled údajů a zpráv z dnešní noci, žádné náznaky ohrožení nebo údaje o anomáliích, a k jeho zklamání sledovací systémy, ani analytické jednotky neobjevily o útočnicích nic zajímavého. Příčina pádu letadla byla v palivu, do kterého se nějak dostalo více parafínu, než bylo uvedeno v testech, letecký petrolej proto začal krystalizovat a ucpal trubky. Ale to byla jen podpurná stopa, protože jeho záznamy o Zemi nebyly tak

podrobné, aby byl schopen odhalit všechny, kdo měl přístup k palivu, a zda do něj někdo něco přidal. Spíše spoléhal na identifikaci osob, které se vyskytovaly v palivovém hospodářství letiště, tu už byl schopen zpětně provést, a porovnání jejich seznamu se seznamy, které dá dohromady později, až se vyskytnou další stopy. Konečně, i na místě pádu letadla mohly být kromě neznámé ženy i další podezřelé osoby.

Protáhl se, cítil se dobře, a nic ho už nebolelo.

„Je už ráno – čas jít do práce,“ řekl akčně. Nechtěl však být strohý, a tak pohlédl na nádrž. „Jak ti to jde s tělem, děvče?“

Carola potěšeně odpověděla: „Pomalou, ale podle plánu, prozatím žádná nekróza.“

Před Lonským se objevil hologram z laboratoře o padesát metrů dál, v nádrži s průhlednou tekutinou se vzpřímeně vznášel lidský oběhový systém, vzájemně propletené tepny, žíly, vlasečnice, pomalu bušící srdce, tepnami prosvítala červená krev. Carola vytvářela lidské tělo. Byl to její pátý pokus, a Lonský tipoval, že jednou to dokáže. Byl to její velký sen vyrobit funkční lidské tělo a přestěhovat se do něj, ale věděl, že v tuto chvíli jde jen o uspěchaný trénink – vytvořit tělo sice bylo v jejich technických možnostech, ale už ne přenést vědomí do lidského mozku. Nicméně Carole nepřekážel, protože doufal, že za pár let do podobného těla vědomí přesunout dokáže. Vždyť obráceně – vložit lidské vědomí do stroje – už uměl nejen on, ale i jiní vědci z národních laboratoří.

„Riskuješ a víš to.“

Pokrčil rameny. „Už jsme to probrali. Jednak mě asi nechťejí zabít hned, jednak to vypadá na variantu, že sice mají přístroj na blokování subprostorové manipulace, ale jen lokální. Pomůže i můj starší arzenál – ochranný oblek, minidrony, podkožní kapsle s nanoroboty... A bodyguard Megan poblíž,“ dodal a mávl na rozloučenou.

Carola zablikala fluorescencí kolem své nádrže.

Výklad Lonského uspával. Určitě k tomu přispělo vypětí ze včerejška, vyšší teplota v sále, nudné vzorce na tabuli. Letargické nicnedělání však nebylo jeho styl. Přihnul si kávy z termosky a akčně se rozhlédl. Celá jedna stěna místnosti byla prosklená a i přes její zmatnění automatikou domu cítil, jak sluneční paprsky hřejí levou stranu jeho těla. Ve vzduchu zářila a vířila zrnka a vlákna prachu, vzduch z klimatizace voněl po jehličí. Zdálo se, že všechna místa byla obsazená, dva studenti seděli i na schodech, po kterých se scházelo ke katedře.

Profesor Larry Nickard nebyl nakloněn dálkové výuce a dával přednost osobnímu kontaktu se studenty. A protože ústní zkoušky u něho byly fakt těžké, studenti jeho přání respektovali a snažili se, aby si je zapamatoval už z přednášek. Byl to malý rtuťovitý mužík neurčitého věku, možná o pět let mladší než Lonský, ulízané vlasy přilepené na čelo, od psaní neustále zvedal hlavu k posluchačům a sledoval jejich soustředění. Lonský mu už delší dobu pil krev, protože displej tabule moc nesledoval, a zdálo se, že přemýšlí o všem možném, jen ne o matematice.

V tom měl ovšem pravdu. Lonský si právě v hlavě pustil situační pláněk, zkontroloval rozmístění dronů, Megan seděla kousek odtud na chodbě, dva bojové roboty se skrývaly v dodávce, zaparkované v podzemních garáži o dvě patra níže, tři lidští agenti byli připraveni na ulici, družice ohmatávaly každý kousek prostoru v okruhu pěti kilometrů a bezpečnostní umělá inteligence posuzovala stupeň nebezpečí. Všude klid.

Lonský si dal ruku před ústa a zív. Normálně vedl v podstatě nudný život, a tak doufal, že do něj zase zapadne. Mohlo by mu to pomoci psychicky zpracovat leteckou katastrofu, ve které zdánlivě zahynul. A protože právě dnes měl ve škole přednášku Larry Nickard, byla to dobrá příležitost pro návrat k rutině. Byl sice externí student, ale protože trávil mnoho času ve svých laboratořích sám, izolován od lidí, cítil silnou potřebu to kompenzovat a pohybovat se ve společnosti, kdy to jen šlo. A tak často místo rychlých přeletů svým letadlem volil normální leteckou linku, pomáhal jako poradce firmám v jejich výzkumu, a také osobně vyhledával své budoucí zaměstnance. Zde v Caltechu, plným názvem „California Institute of Technology“, se ocitl proto, že chtěl kromě kontaktů s lidmi zvýšit svoji reputaci doktorátem z matematiky. Nešlo mu ani tak o honoráře, které by si potom mohl účtovat vyšší, ale spíše o to dostat se k zajímavější práci. Vždyť např. pro NASA dělal jen jednou, a to šlo pouze o drobný posudek o vhodnosti slitiny pro kloub manipulačního ramene. Jeho nadané objevy studovaly nejčastěji tady, na stipendium, které jim

vyplácela jedna z jeho firem. Několik už studium dokončilo, jako Pavel Konderla a Saša Franková, další dva zrovna studovaly.

„...přišel jen vyspat!“

Lonský ze zadu ucítil drcnutí do ramene a zaslechl konec věty, kterou zařval profesor Nickard. Otevřel nechápavě oči, zřejmě mikrospánek.

„Eeh..., pane?“ zamumlal.

Na profesora to už bylo moc. Nejprve mu děkan vnutí do kurzu protekčního starouše jen proto, že ten poskytl fakultě velký finanční dar, pak se ukáže, že tento ignorant nemá o matematiku vůbec žádný zájem, a teď dokonce spí při jeho poutavém výkladu o variantě rovnic!

„Nechtěl byste nám sdělit, proč jste poctil zápisem do kurzu právě nás, jakžesetojmenujete?“

„Lonský, pane, Hanuman Lonský.“

„Takže?“

„Jde mi jen o doktorát z matematiky, pane. Více si s ním vydělám,“ odpověděl Lonský po pravdě. Vždyť rovnice, o které profesor přednášel, byla primitivní matematika, kterou si Lonský nastudoval sám ze sítě už dávno, když mu bylo dvanáct. Sice chápal, že ostatní vidí její obtížnost jinak, ale to na věci nic neměnilo.

Sál zašuměl nad tou bezostyšností.

Zamžoural na elektronickou tabuli – displej, byla popsána vzorci odshora dolů rychle psanými znaky. Profesor Nickard jako staromilec nechal na obrazovku promítat svůj ručně psaný text bez jeho převodu do tiskacího písma, takže bylo obtížnější jej číst, a někdy se i přepsal. Většinou se stihl vrátit a chybu opravit... ale dneska to nebylo.

Lonský se otočil dozadu – vzbudil ho jistý David Matys. Konečně – nebyla to náhoda, úmyslně si sedl před něho. Rychle zvážil možnou profesоровu reakci a prohlásil:

„Pozorně jsem vás sledoval, pane. Máte chybu v použití lineárního operátoru.“

Nickard ztuhl.

„Cože?“

„Jen jste se tam přepsal. A kdybyste použil Finchův teorém, tak už jste měl výsledek.“

„Nemluvte nesmysly, studente.“

Profesor začal studovat tabuli. Uplynuly dvě minuty ticha. A protože na chybu nemohl přijít, a věřil si, zariskoval a na katedře napsal pokyn pro počítač. Chvíli se nic nedělo, jak se stroj napojoval na linku, přednášející se už chtěl vítězoslavně obrátit k posluchačům a potupit drzého Hanura... Hamu..., či jak se ten vypočítavý student jmenoval, když vtom se v jeho rovnici rozsvítila červená na místě, které avizoval Lonský.

„Ach ano, tady!“ zašeptal Nickard překvapeně, a rychle přepis opravil.

„No...“, odkašlal si, „děkuji ti, hmm, vám,“ řekl, „je to složitá rovnice a studenti ji ke mně chodí občas konzultovat... No, v každém případě děkuji.“

Sál byl stále tichý, všechny oči obrácené k Lonskému. Ten si rozpačitě sedl. Ale pak si uvědomil, že lépe na sebe pozornost Matyse připoutat nemohl a spokojeně kývl hlavou.

Profesor chvíli mlčel, ale jeho profesionalita mu nedala, vždy si zakládal na férovém přístupu k posluchačům, na své schopnosti přiznat chybu a učit se nové věci.

„Říkal jste něco o nějakém teorému,“ řekl.

„Je to jen taková hloupost, která využívá styčných míst algebraické matematiky a geometrie,“ mávl rukou Lonský. „Výpočet je kratší, ale méně srozumitelný. Asi se sem na přednášku ani nehodí.“

„Jen to zkuste,“ vyzval ho Nickard. „Prosím. Mám heslo 'Borobudur',“ dodal.

Lonský poslechl a pomocí svého tabletu nahradil spodní polovinu profesorova výpočtu v lineární algebře jedním řádkem znaků diferenciální geometrie. Ale viděl, že pro profesora je to příliš radikální úskok od obvyklého postupu.

„Jen jsem využil toho, že zde vlastně výpočet definuje strukturu podobnou povrchu koule, a pokračoval ve výpočtu pomocí vhodnějšího aparátu,“ vysvětlil.

Nezdálo se, že by profesor pochopil tak prudký přeskok do jiné matematické disciplíny, nicméně na sobě nedal nic znát a pokračoval ve výkladu.

Po přednášce Lonského na chodbě obklopilo několik studentů, všichni o patnáct let mladší, David Matys byl mezi nimi. I oni Lonského dosud brali jako gerontologickou raritu, a proto ho ignorovali, ale teď si opravili názor.

David chvíli mlčel a pak se zeptal: „Finchův teorém?“

„No jo, tohohle starého Skota skoro nikdo nezná, a přitom to byl zajímavý člověk,“ odpověděl Lonský. „Také Čech?“ položil otázku v češtině.

David pokrčil rameny a přikývl.

Nedaleko se ozval zpěv tří žertovných hlásků a Lonský na displeji v rukou jedné studentky koutkem oka zahlédl tři opičky, tančící a zpívající něco žertovného.

Vydali se k bufetu a cestou se bavili o Matysově kariéře. Lonský ji znal nazpaměť, ale v zájmu navázání dobrých vztahů si vše vyslechl. Carola mu vyjížděla každý měsíc žhavé kandidáty do jeho týmu, ale Matyse si Lonský vybral sám a teď se mu začínal líbit stále víc – klidný, rozvážný, silná osobnost, IQ 180, cílevědomý... jako kdyby ten dvacetidvouletý magistr neměl žádnou špatnou vlastnost. Připomínal mu sebe sama, když byl v jeho věku.

Pokud jste nabyli dojmu, že Lonský měl z Davida tak dobrý dojem, že z něho chtěl udělat svého nástupce, tak ani náhodou. Personální politiku Lonský považoval za mimořádně důležitou součást své práce a mnohokrát hodnotil sám sebe ve srovnání s jinými lidmi, posuzoval jejich rozhodnutí a odhadoval, co by udělal na jejich místě. Znal proto své slabiny. Znal důležitost osobních zážitků pro formování osobnosti, a musel připustit, že ve srovnání s některými lidmi měl těch zážitků málo. Dětství prožil v normální české rodině, a až do smrti svého přítele Martina, který umřel na leukémii, se z blízka nesetkal s žádnou tragédií. A buďte si jistí, že tragické zkušenosti vám pořádně zamíchají

s prioritami. Až tak, že věci vidíte jinak a že ovlivní i vaše rozhodování – většinou dobrým směrem.

To Hanumana Lonského vedlo k tomu, že si jako svého nástupce pro případ své smrti vybral sedmdesátitříletého penzistu Roberta Fishburna z Kenoshi, stát Wisconsin, který vyrostl v sirotčinci, sám se vypracoval na majitele prosperující firmy na obrazové rámy, žena a nejstarší syn mu zemřeli při automobilové nehodě, dvakrát přežil svou smrt – poprvé to bylo prasklé aneurysma, podruhé probíjející elektřina, která v metru usmažila dva jeho spolucestující.

Jistě, nebyly to rozhodující faktory, ale když vybíral mezi několika nadanými, výjimečně inteligentními lidmi se sociálním cítěním, vybral si Fishburna (který o tom, že byl vybrán, vůbec neví). Starý pardál byl ve výborné duševní kondici, a Lonskému, který ho sledoval už pět let na každém jeho kroku, se líbil stále víc. Jeho jednání s lidmi, přehled, nadhled a přesný úsudek.

Na chodbě Lonský zahlédl Megan, seděla na lavici s kartou tabletu v ruce a snažila se vypadat nenápadně. Nařídil jí střízlivé tmavé oblečení, protože nechtěl, aby na sebe zbytečně upozorňovali, což splnila po svém – na sobě měla černé přiléhavé kalhoty, saténovou blůzu s krátkými rukávy téže barvy, perforované mokašiny, přes rameno hnědou kabelku a na hlavě dámskou kšiltovku, která ukryvala drdol jejích dlouhých blond vlasů. Byla sexy a všichni procházející muži na ni koukali.

„Některé ženy se neumí obléct,“ zamumlal Lonský zklamaně.

David zachytil směr jeho pohledu.

„Máte pravdu, v krátkých šatech a bez čepice by vypadala úžasně.“

„Páčko!“ kývla Megan bezelstně na Lonského, a přilila tak oleje do ohně.

Neznatelně sklonil hlavu jako odpověď.

„Vaše holka?“

Lonský se na Davida zamračil – musí to být skutečně bystrý mladík, když vycítil, že mezi ním a Megan něco je, a přikývl podruhé. Nechtěl zapírat, že spolu mají poměr, ale současně o tom nechtěl mluvit.

Na Megan, která měla Lonského díky létajícím mikrokamerám pod drobnohledem a vše slyšela a viděla, to však mělo překvapivý účinek. Hleděla na záda odcházejících mužů a červenala se radostí. Hanuman veřejně přiznal jejich vztah! To dosud nikdy neudělal!

Byla tak zaujatá svým štěstím, že přehlédla dva ozbrojené muže, kteří se právě blížili k jejímu šéfovi. Když je zaregistrovala, vyskočila z lavice.

„Agent García a agent Robinson,“ uslyšela ze svého tabletu. „Mohl byste nás následovat?“

Megan Lee si oddechla. Konečně – umělá inteligence, vytvořená speciálně pro ochranu Lonského, by ji o hodně dříve upozornila, kdyby muži byli nebezpeční.

Lonský si prohlédl Garcíův odznak. Zase nějaká kriminální kauza, u které teče kalifornské pobočce FBI do bot. Sice šlo o prestižní poradenství, ale FBI se svými protokoly a sebevědomými agenty mu šla většinou na nervy.

„Teď se mi to nehodí, agenti,“ odpověděl.

„Pane, jde o státní zájem s prvořadou prioritou. A běží nám čas.“

Svým duševním zrakem pohlédl do databáze, jak daleko jsou teroristé s jadernou bombou a hvízdli. Bomba už putovala do USA.

Takže tak se věci mají. A i když se s ředitelem zpravodajské sekce Thomasem Krallem nikdy příliš neshodl, tentokrát toho má tak málo, že sáhl i po Lonském.

Obrátil se na Davida Matyse, který si v první chvíli myslel, že agenti přišli přestárlého studenta zatknout:

„Omluvil bys mě u profesora z další přednášky? Bude to moje druhá absence, ale snad to pochopí.“

„Jasně, beze všeho. Vy spolupracujete s FBI?“

„Občas jim pomohu s analýzou, konečně – živím se jako poradce. Ale hlavně spolupracuji s firmami.“

Tři muži se otočili na podpatku a kráčeli k východu, Matys je pozoroval, dokud nezmizeli v zatáčce. Ucítil jemnou vůni – kolem rychle prošla špatně oblečená kráska, ale než se zmohl aspoň na pozdrav, byla pryč. Ta za oslovení rozhodně stála. David vzdychl. Někdo vede tak zajímavý život, a on musí poslouchat nudné přednášky profesora Nickarda.

Do sídla FBI na Wilshire Boulevardu letěli vrtulníkem, čímž se spustily Lonského logistické manévry – dodávka s roboty a tři agenti se přesouvali auty a maskované drony z dálky monitorovaly letovou trasu. Lonský s Megan prošli identifikací a tělesnou kontrolou, pak je agenti předali Thomasovi Krallovi v operační místnosti. Byl to obtloustlý tatík s bodrým výrazem na tváři, který Lonský tak nesnášel. Když uviděl Lonského, podal mu ruku, kývl Megan, a přes jeho úsměv

bylo na jeho tváři vidět, že má starosti. Ve službě čtyřadvacet hodin? Špatně oholená brada a kruhy pod očima ukazovaly možná i více hodin bez spánku.

„Vítám tě, Hanumane,“ řekl hlubokým hlasem, od mládí cvičeným do ryčného basu, „máme tady celostátní krizi. Podle našich zahraničních zpravodajců a odposlechů nám do Států frakce Zelené armády posílá něco hodně radioaktivního, podle nejhorší varianty to může být jedna ze ztracených jaderných hlavic z Khuzdaru.“

Lonský se zatvářil překvapeně, i když to pro něho nebylo nic nového. Před dvaceti pěti lety přepadli kmenoví povstalci raketovou základnu pákistánské armády v Balúčistánu a odnesli pět hlavic, z toho jen tři získal Pákistán zpět. Teď jednu z nich povstalci poskytli Armádě – tajné skupině muslimských radikálů, které vedl Yash Zafar, ekonom a bývalý pákistánský ministr financí, jenž ve svých padesáti osmi letech odešel do ústraní, údajně se věnovat duchovnímu životu, a před pěti lety se vynořil jako fuqahá – učenec, obklopený skupinou vzdělaných přívrženců. Hlásal spojení vědy a islámu. Řekli byste, že to z jeho strany byla jen reakce na přelidnění země a neobratný pokus, jak podle něho mohl Pákistán uniknout materiálním problémům, které nešlo stávajícím přístupem vyřešit, ale když si Lonský přečetl jeho pergamen (jak Zafar nazýval shrnutí svých názorů), zjistil, že šlo jen o obligátní pokus řešit vnitřní problémy nalezením vnějšího nepřítele. A tím byla podle Yashe Zafara západní civilizace.

„Operuješ narychlo, Thomasi. Jako kdyby vám hořela koudel za zadkem,“ konstatoval Lonský. „Kde mám smlouvu?“

„Nech toho, není čas na hlouposti. Jsme v plném nasazení už dvacet dva hodin a zjistili jsme za tu dobu jen okrajové historky kolem Zelené armády a sepsali pár výpovědí lidí, co znali Zafara. Vůbec netušíme, čeho je ten zmetek schopen. Vždyť se tvářil pět let jako ideolog, a najednou má v rukou jadernou bombu?“

„Jako obvykle – plný přístup a skupinu, které velím jen já.“

„Ne, ne, ne, to by nešlo,“ zavrtěl hlavou Krall, budeš mít jen postavení poradce, a tvá... ehm... kolegyně jen pomocné síly.“

„Jako mají zdejší uklízečky?!“ zvolala rozhořčeně Megan.

„Na tohle nemám čas,“ zavrčel Krall a poprvé tak zjevně přiznal svou nechuť, že Lonského zase vidí. „Jsme jen vedlejší pracoviště. Udělali z nás paralelní vyšetřovací skupinu, aby se pojistili pro případ, kdyby jim něco uteklo.“

„Pane?“ obrátila se na Lonského Megan.

Zjevně očekávala, že takové ponižující podmínky její šéf nepřijme a oba odkrácejí s hlavou hrdě vztyčenou. Vždyť takto, v tak podřadném postavení s Lonským u FBI začínali, a výsledek byl, že většinu Lonského nápadů a doporučení agenti odmítali. Což na druhou stranu bylo i pochopitelné, protože mít poradce, a nedej bože poradce, který přispěl k vyřešení případu, ukazovalo na jejich neschopnost a na to, že si s případem neví rady. V takové situaci byl na Lonského straně jen řídicí agent, který odpovídal za výsledek vyšetřování a chtěl uspět za každou cenu, bez ohledu na prestiž podřízených. Vždyť mu šlo o postavení.

Lonský se zamračil. Jemu zase vadilo to významné „ehm“, když Krall zmínil Megan. Je to tady testosteronové hnízdo, všichni muži se

snaží tvářit jako dominantní, kde to jen jde. Znovu zalitoval, že dovolil Megan změnit si svůj vzhled do tak atraktivní podoby. Nicméně pokrčil rameny:

„Málo vstupů, málo výstupů. Klidně si to tady někde odsedím, Kralle.“

„Zapomeň. Dostaneš data, o jaké si řekneš. Dostáváme úplně všechno, co Washington. A Ted bude tvým styčným důstojníkem,“ mávl Krall někam dozadu místnosti. Od stolu se klátivě zvedl vysoký muž asi dvacetipětiletý, blond vlasy, blond knír pod nosem. Když došel blíž, ozval se mečivým hlasem se silným texaským přízvukem:

„Ano, pane?“

„Seznamte se. Náš nový poradce pan Lonský, agent Thomas Sachs.“

Sachs podal Lonskému kostnatou ruku, ale díval se na Megan.

„A...“, řekl nedočkavě.

„Co jako?“ zeptal se Krall, který už byl myšlenkami jinde. „Ó ano, to je pomocná síla slečna Megan...“

„Lee,“ zamumlala pomocná síla našťavaně a jen kývla, místo aby přijala podanou ruku. Megan uměla dát najevo, když jí byl muž nesympatický.

Lonský se chvíli díval na Krallova záda, pak se rozhlédl po velké místnosti a řekl:

„Čas na kávu.“

„Pane, nemáme čas, musím vám vysvětlit status, poskytnout přístupové kódy, ukázat vaše pracoviště, seznámit vás s vedoucími analytických skupin, s technickým vybavením, které máme ve vzduchu a na zemi, postupy naší celní kontroly...“

Ale Hanuman Lonský už měl v hlavě plánek budovy a kráčel sálem směrem do jídelny. Budova byla od jeho poslední návštěvy rekonstruovaná, na tomto patře byla osobní pracoviště analytiků ergonomicky rozmístěna v hnízdech po sále, uprostřed každé skupinky stolů byl velký holoprojektor, každý stůl byl vybaven třemi velkými obrazovkami a velkolepým křeslem, vypadajícím jako to, ve kterých sedí piloti stíhaček, celá zadní stěna byla projekční a právě zabírala on line mapu pobřeží Pákistánu, zkompilevanou z dat hned několika družic... Lonský si byl už po pár krocích jistý, že zde by se mu nelíbilo. Monitor, kolem kterého procházeli, ožil a vyskočily na něm tančící opičky. Zamýšlený Lonský si pomyslel, že ta reklama je jako virus – dostane se všude.

Sachs a Megan kráčeli za ním, oba rozhořčení, ale každý z jiného důvodu.

Hlavní jídelna byla v desátém podlaží. Když vystoupili z výtahu, donesl se k nim mastný pach hamburgerů, a jak se blížili, i vůně hot dogů, pizzy, salátů a chilli.

„To odfiltruji,“ prohodil Lonský, a když vešel dovnitř, zahleděl se na stůl pro čtyři osoby v rohu, kde dvě židle byly nahrazeny polstrovanou lavicí.

Za chvíli všichni tři seděli s kávou v italském stylu před sebou, Lonský spokojeně přikývl. Ano, to by šlo.

„Takže, agente?“

Sachs vytáhl z kapsy dva tablety, jeden podal Lonskému.

„Máte datový přístup i k družicím a dronům, pane. I když nevím proč,“ dodal uštěpačně. Zjevně patřil ke skupině agentů, která Lonského zrovna nemusela. A to, že se stal jeho spojku, teď vypadalo jako další nevstřícné rozhodnutí Kralla.

V budově bylo zakázáno používat elektroniku zvenčí, u návštěvníků byly kontrolovány i implantované nebo na pokožku tištěné čipy. Lonskému a Megan to nevadilo, protože odhalit jejich šifrované spojení bylo nad síly FBI.

Hanuman Lonský na tabletu rychle vyťukal pár adres. Cha – nedali mu k dispozici ani jednu blbou vložku. Vložkami agenti nazývali malé družice, pohybující se na oběžné dráze, které byly schopny se spojit ve větší celky a tak zesílit svou detekční sílu. Nahoře jich Státy měly tisíce.

I Sachs něco vyťukal na tabletu, pak sáhl do náprsní kapsy a před Lonského položil dvě několikastránkové papírové složky.

„Podepište prosím závazek, že nesdělíte získané informace třetí osobě, a potvrzení, že jste dostal přístupy.“

Lonský se bez čtení podepsal a zahleděl se do prázdna. Trapné ticho se prodlužovalo. Megan si myslela, že Lonský analyzuje získaná data, Sachs zase, že ten člověk zapomněl, co chce říct, a nemůže si

vzpomenout. Ale Lonský přemýšlel, zda si dá Cobb salát, nebo tacos. Za chvíli dospěl k rozhodnutí.

„Dobrá, Sachs, mořské proudy v okolí USA máte odfláknuté, poslední aktualizace před pěti lety? Běžte s tím něco udělat, potřebuji čerstvá data.“

„Proud, pane? Proč proudy? Neměli bychom se zaměřit na Zafara a jeho aktivity?“

„No vy těžko,“ zavrtěl Lonský hlavou, „neumíte pákistánsky.“

„Neumím pákistánsky, ale máme přesné překladače. Umělá inteligence na osmdesáti procentech lidské.“

Megan se na agenta kriticky podívala: „V Pákistánu se mluví urdsky, paštunsky, a dalšími jazyky, ale ne pákistánsky.“

„Ale...“ pohlédl Sachs nechápavě na Lonského a pak zrudl. „Děláte si ze mě srandu!“

Ale Lonský už agenta Sachse odepsal. Jako dobrý personalista vyčetl z jeho složky, že je jen průměrný analytik, školený na profily, osobní vazby řídké, ale kupodivu dobrý ve střelbě. Konečně – hledání nových zaměstnanců do vlastní organizace byl jeden z důvodů, proč Lonský pro FBI pracoval. Zde už byla sbírka vytríděných vycvičených lidí, kteří měli předpoklady k práci v utajení i pro něho. Byl ovšem hodně vybíravý, a tak doposud z FBI získal jen dva lidi. Sachs ovšem třetím nebude, to byla tutovka.

„Je to blb,“ shrnula Megan s pohledem na vzdalujícího se Sachse. „A jak na mě pořád čumí. Tak co mám dělat já, šéfe?“

„Rutina, děvče. Obejdi barák, kam až tě pustí, seznam se s řídicími agenty a s lidmi, kterým to myslí, a hledej způsob, jak FBI mohu sdělit umístění bomby.“

Megan se otočila k odchodu, ale zarazila se:

„Neodposlouchávají nás?“

„No jo, prozatím jen přes můj tablet, ale pustil jsem jim tam fejkový rozhovor mezi námi.“

„A subprostorová rušička se neozvala?“

Lonský zavrtěl hlavou, že ne: „Musím zjistit proč, na co čekají.“

Sotva Lonský dojedl tacos, ozval se mu z tabletu Krall, že za deset minut bude briefing. Vzal to nejprve napříč jídelnou na záchod, a jak procházel kolem samoobslužného pultu, na displeji za ním naskočil skeč s tančícími opičkami. Zastavil se:

„Jsme veselé opičky,
do sucha i do vodičky,
tančíme si jen tak pro radost,
tanečků nemáme nikdy dost,
a pak si večer dáme u klokana
žejdlík piva s čupr holkama,
chi chi chi chi chi,“

ječely rozdováděné opičky a čvachtaly se v kaluži špinavé vody. Jedna měla žlutý klobouček, druhá červený a třetí zelený, oblečeny

byly v krátkých kalhotách s padacím mostem, jaké nosí Rakušáci, na chlupatých nožkách galoše stejných barev jako kloboučky.

Lonský se zamyslel.

„Slečno, jak často tady máte tu reklamu na boty?“ zeptal se mladé Mexičanky, která doplňovala saláty. Pohlédla vzhůru na obrazovku.

„Vidím ji poprvé, pane,“ usmála se.

Během přednášek se Lonský nudil. Prohlížel si přítomné, v duchu četl jejich charakteristiky od své umělé inteligence čtyři. Polovina lidí byla zaměstnanci CIA a NSA, zbytek analytici FBI. Vedoucí skupin jeden po druhém oznamovali, že nic nemají. No, ne tak doslova, informovali o zkontrolovaných sektorech, o prověrce informací, o analýze telefonních hovorů v arabských státech, o hlášeních celní správy, o podezřelých teroristických aktivitách, ale pokud jde o bombu, nezjistili skoro nic. Jedinou stopou snad mohlo být kázání Shekdara Faize v pákistánské mešitě ve městě Paračinar, který mluvil o božím hněvu, který dopadne na Spojené státy stejně, jako dopadl na Sodomu a Gomoru.

Diskuse se chvíli nesla na toto téma, až najednou si vzal slovo Thomas Krall:

„A jak to vidí náš poradce pan Hanuman Lonský?“

„Tak jako vy, nemáme nic.“

„Nechtěl byste to rozvést?“ ozval se vedoucí sekce pro profilování Seaman.

„Nechtěl,“ odpověděl Lonský.

„No tak Hane, aspoň první dojem,“ podpořil svého muže Krall.

Lonský pokrčil rameny:

„No, neříkám, že rutina je špatná, ale někdy nestačí. Všichni jedete podle schématu pro vážné a akutní ohrožení bezpečnosti státu, všechny bezpečnostní složky jsou v pohotovosti, ale pořád si neuvědomujete, proti čemu stojíte.“

U stolu se ozval šepot, Lonského kritika se agentům zjevně zdála nemístná.

„No tak třeba vy, pane...“

„Paul Seaman,“ napověděl mu oslovený.

„...pane Seamane. Jistě, profil Yashe Zafary jste udělal, ale chybí v něm důležité věci. Než se stal ministrem financí, byl náměstkem ministra, a na jeho místo se dostal po sexuální aféře jeho nadřízeného. A pak je tady to jeho miliónové dědictví...“

Seaman se přezíravě usmál:

„To všechno víme. A co má být?“

„Kdyby CIA a NSA nečetly jen hlavní pákistánské deníky, ale i místní plátky, věděli byste, že Hasan Zafar, jediný potomek a dědic svého otce Bilawala Zafara, zemřel při pádu z koně při projíždce právě s naším Yashem Zafarou a ten byl jako další dědic obrovského majetku hlavní podezřelý. Podle mě svého bratrance zabil. Ale nebyl ani obžalován, i když několik nepřímých důkazů ukazovalo na něho.“

„A co z toho plyne?“ zeptal se Krall.

„Je také zajímavé, že žena, která kompromitovala ministra, krátce po aféře zemřela. Sice jí na účtu před smrtí přistálo dvě stě tisíc nových rupií, jak napsal jeden pákistánský novinář, ale policie nepovažovala Zafara za podezřelého ani z úplatku, ani z vraždy.“